

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a sudcov JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Ladislava Górásza, v právnej veci navrhovateľa **Š. P.**, bývajúceho v B, zastúpeného JUDr. P. K., advokátom v B, proti odporcovi **R, H, IČO : X**, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu **Sociálnej poisťovne**, ul. 29. augusta č. 8 - 10, Bratislava, **o zaplatenie 4 936 040 Sk istiny s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde v Žiari nad Hronom pod sp.zn. 9 C 698/2002, o dovolaní vedľajšieho účastníka proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. júna 2006, sp.zn. 12 Co 85/06, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **z a m i e t a**.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy dovolacieho konania 15 614 Sk na účet JUDr. P. K., advokáta v B, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Žiari nad Hronom rozsudkom z 9. februára 2006 č.k. 9 C 698/02-93, zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 1 324 680 Sk v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Odporcu zaviazal zaplatiť súdny poplatok 66 230 Sk a 7 580 Sk titulom trov štátu na účet súdu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania 134 855 Sk na účet jeho právneho zástupcu. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že u navrhovateľa

existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré možno priznať zvýšené odškodnenie za bolesť, keď výšku základného bodového ohodnotenia titulom bolesti ustálil na základe znaleckých posudkov v hodnote 1157,2 bodu, čo predstavuje 69 432 Sk. Pri rozhodovaní o nároku na mimoriadne zvýšenie titulom bolesti v súvislosti s chorobou z povolania a to rakovinou pľúc vychádzal z ust. § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32 /1965 Zb. v znení zmien a doplnkov. Mal za to, že u navrhovateľa existujú dôvody osobitého zreteľa spočívajúce vo vysokej intenzite bolesti, ktorou navrhovateľ trpí v súvislosti s chorobou z povolania, pričom sa jedná o bolesť pretrvávajúcu od čias, kedy sa navrhovateľ podrobil operačnému zákroku, a to odstráneniu horného laloku pravej časti pľúc a následne i ďalšej liečbe, ktorá trvá do súčasnej doby. Po zvážení všetkých okolností priznal navrhovateľovi nárok na mimoriadne zvýšenie titulom bolesti v rozsahu 20 násobku základného bodového ohodnotenia, čo predstavuje 1 388 640 Sk, od ktorej odpočítal poskytnuté plnenie titulom základného bodového ohodnotenia vo výške 63 960 Sk. Preto uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi 1 324 680 Sk. Vo zvyšku návrh zamietol ako nedôvodný. Považoval navrhovateľom uplatnené zvýšenie titulom bolestného v rozsahu 78 násobku, vzhľadom na priebeh liečby ako i bolesť pretrvávajúcu u navrhovateľa v súčasnej dobe za neadekvátne. Prihliadol tiež na tú skutočnosť, že samotné sťaženie spoločenského uplatnenia, na ktoré navrhovateľ opakovane poukazoval, bolo odškodnené v samostatnom konaní. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľa a vedľajšieho účastníka Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 15. júna 2006 sp.zn. 12 Co 85/06 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania 33 906 Sk do troch dní od právoplatnosti. Protí svojmu rozsudku pripustil dovolanie. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, ktorý dostatočne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol. K námietkam vedľajšieho účastníka uviedol, že aj keď bolo o základnom bolestnom už rozhodované v inom konaní, nebolo rozhodované o mimoriadnom zvýšení bolestného. Preto nešlo v danej veci o vec právoplatne rozhodnutú. Napriek tomu pripustil odvolací súd dovolanie, keď za otázku zásadného právneho významu považoval to, či v prípade, ak v ten istý deň sa navrhovateľ domáha dvoma samostatnými návrhmi na začatie konania, priznania náhrady za bolesť a druhým návrhom náhrady za mimoriadne zvýšenie tejto náhrady, možno považovať za prekážku vecí začatej, prípadne, ak súd tieto dva návrhy nespojil do jedného konania a o základnej výške bolestného už rozhodol, či nejde o prekážku vecí rozsúdenej. Ďalej sa odvolací zaoberal námietkami účastníkov, ktoré sa týkali premlčania z pohľadu

určenia, kedy začala plynúť dvojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku za bolesť. Z hľadiska choroby navrhovateľa a to rakoviny pľúc, odvolací súd dospel k záveru, že pri tejto chorobe z povolania nemožno jednoznačne povedať, kedy je stav poškodeného ustálený. Dokazovaním mal preukázať, že stav navrhovateľa sa zhoršuje a boli u neho zistené ďalšie metastázy. Nemožno preto, podľa názoru odvolacieho súdu vylúčiť, že budú vykonané ďalšie bolestivé úkony, aj keď z lekárskeho správ vyplýva, že choroba už nie je liečiteľná. Z tohto hľadiska, považoval odvolací súd za otázku zásadného právneho významu posúdenie, kedy možno pri chorobe z povolania, ktorou je rakovina pľúc, považovať stav poškodeného za ustálený, vzhľadom na priebeh tejto choroby. Zodpovedanie tejto otázky, na ktorú odvolací pripustil dovolanie, má totiž vplyv na začatie plynutia premlčacej lehoty na uplatnenie nároku navrhovateľa.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dňa 9. augusta 2006 dovolanie vedľajší účastník, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci v dovolaní pripustenej dovolacej otázke a to, kedy možno pri chorobe z povolania, ktorou je rakovina pľúc, považovať stav poškodeného za ustálený vzhľadom na priebeh choroby. Vytýkal prvostupňovému súdu, že vôbec nevykonal dokazovania vo veci ustálenia zdravotného stavu a odvolací súd vychádzal z tohto neúplne zisteného skutkového stavu a dokazovanie nedopĺňal. Nesprávne preto posúdil otázku začiatku plynutia premlčacej lehoty a premlčania nároku, v dôsledku čoho vydal nesprávne rozhodnutie. Podľa názoru dovolateľa bolesť možno ohodnotiť, keď pomíne akútna forma ochorenia a vtedy možno považovať zdravotný stav pri chorobe z povolania za ustálený. Keďže navrhovateľovi bolo vystavené dňa 18.10.1998 bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia, do ktorého sa premieta i bolesť, ktorá nastane v budúcnosti, možno predpokladať, že posudzujúci lekár považoval jeho stav za ustálený už v r. 1998.

Odporca s dovolaním vedľajšieho účastníka a jeho dôvodmi súhlasil.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rovnaká otázka zásadného právneho významu bola už riešená Najvyšším súdom Slovenskej republiky v osobitom konaní (pod sp.zn. 4 Cdo 42/2005), v ktorom sa navrhovateľ domáhal zaplataenia základnej náhrady bolestného. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa k otázke premlčania nároku navrhovateľa na náhradu bolestného vyjadril jednoznačne v tom smere, že nárok nie je

premlčaný, keď o skutočnosti, že mu bolestné vôbec patrí, sa tento dozvedel až zo znaleckého posudku znalca MUDr. J. I. zo dňa 29.7.2002. V súvislosti s touto skutočnosťou nepovažoval za premlčaný ani nárok na navýšenie základnej náhrady bolestného. Poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 23/96, podľa ktorého povinnosť, a teda aj právo zaplatiť náhradu zodpovedajúcu ďalšiemu zvýšeniu odškodnenia za bolestné, vznikajú až na základe súdneho rozhodnutia. Žiadal preto dovolanie vedľajšieho účastníka zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 písm.a/ O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Ak sa prípustnosť dovolania opiera o výrok rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 238 ods. 3 písm.a/ O.s.p.), môže dovolací súd, okrem väd naplňujúcich znaky dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 1 písm.a/ a b/ O.s.p., skúmať rozsudok odvolacieho súdu len z hľadiska, či spočíva na správnom právnom posúdení veci. Rozhodnutím odvolacieho súdu o pripustení dovolania proti svojmu potvrdzujúcemu výroku je preto vymedzený i dovolací dôvod. Dovolanie nemožno odôvodniť inak než s poukazom na dôvod uvedený v § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., a to len vo vzťahu k tej právnej otázke, na riešenie ktorej odvolací súd pripustil dovolanie. Dovolací súd sa potom obmedzuje len na tie dôvody, ktoré spadajú do rámca prípustného dovolacieho dôvodu. V dovolacom konaní predmetom posudzovania a riešenia môžu byť len právne otázky (na riešenie skutkových otázok dovolací súd nie je oprávnený a ani vybavený procesnými prostriedkami – § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., t.j. že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je daný vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný tak rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených vád však nebola dovolacím súdom v konaní zistená a dovolateľ ani vo svojom dovolaní nenamietal, že by v konaní k uvedeným vadám došlo.

Odvolací súd pripustil v danej veci dovolanie, keď mal za to, že jeho rozhodnutie je zásadného právneho významu v otázke, kedy možno pri chorobe z povolania, ktorou je rakovina pľúc, považovať stav poškodeného za ustálený, vzhľadom na priebeh tejto choroby. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že pripustil dovolanie i na otázku, či sa jedná pri samostatnom uplatnení nároku na zvýšenie bolestného o prekážku veci rozsúdenej. Z obsahu dovolania vedľajšieho účastníka vyplýva, že túto otázku nenapáda a preto sa dovolací súd takto pripustenou otázkou nezaoberal, pretože bol viazaný obsahom dovolania (cit. § 241 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd zistil, že otázka, na ktorú odvolací súd pripustil dovolanie, sa netýka právneho vzťahu, ktorý dosiaľ nebol riešený Najvyšším súdom Slovenskej republiky a mal by všeobecnú platnosť. V zmysle pripustenej dovolacej otázky sa jedná o otázku konkrétne, odbornú, vyplývajúcu z posúdenia zdravotného stavu pri presne určenej chorobe z povolania, a to rakovine pľúc. Z obsahu spisu je navyše zrejmé, a v tomto smere si túto otázku zodpovedal, vychádzajúc zo znaleckého dokazovania, i odvolací súd správne ustálil s poukazom na priebeh choroby z povolania (rakoviny pľúc), že nie je možné považovať stav poškodeného za ustálený v priebehu celého konania, a to vzhľadom na progresívne prebiehajúce štádiá choroby. Dovolateľ navyše vo svojom dovolaní nenamietal k takto pripustenej dovolacej otázke nesprávne právne posúdenie súdom, ale len nedostatočne zistený

skutkový stav vo veci ustálenia zdravotného stavu navrhovateľa, z ktorého mal vychádzať i odvolací súd pri nesprávnom právnom posúdení otázky začiatku plynutia premlčacej doby. Premlčanie nároku však správne vyriešil tak prvostupňový ako aj odvolací súd, s ktorými závermi sa i dovolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Preto dovolací súd v zmysle § 243b ods. 1 O.s.p. dovolanie vedľajšieho účastníka zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania navrhovateľovi vo výške 15 614 Sk, ktoré pozostávajú z náhrady odmeny patriacej advokátovi JUDr. P. K. za jeden úkon právnej pomoci v dovolacom konaní (vyjadrenie k dovolaniu) a režijný paušál (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm.c/, vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. novembra 2007

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :